

[Ministeren for handel, industri og søfart.]

virksomhedsarter end de i § 1 nævnte ved kgl. anordning kan inddrages under loven.

I forslaget §§ 3—11 findes bestemmelser om bogføringspligtens indhold; disse bestemmelser er mere detaljerede end de hidtidige, men opstiller iøvrigt kun, hvad der må siges at være naturlige krav til ordentlig bogføring. Bestemmelserne er i forhold til den gældende bogføringslov ændret således, at de harmonerer med moderne bogføringsmetoder og tillader en videre udvikling af disse.

I § 12 findes straffebestemmelser, der på det nærmeste stemmer med de hidtidige, og i § 13 findes ikrafttrædelsesbestemmelsen, hvorefter det foreslås, at loven skal træde i kraft den 1. januar 1955.

Jeg må anse det for meget ønskeligt, at det fremsatte forslag gennemføres, og tillader mig derfor at anbefale forslaget til det høje tings velvillige behandling.

Jeg tillader mig derefter for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændring i konkursloven.*

Forslaget er, som det fremgår af bemærkningerne, nødvendiggjort af det forslag til lov om bogføring, som jeg lige har fremsat.

Efter dette forslag til lov om bogføring ophæves den gældende bogføringslov af 1912 i sin helhed, og da denne lov i sin § 7 indeholder en ændret affattelse af konkurslovens § 45, ophæves altså også denne paragraf, der fastslår, hvem der i konkurslovens forstand må anses for handlende, fabrikant eller skibsreder. Da der i konkursloven gælder særlige regler for disse næringsdrivende, jfr. §§ 43, 44 og 46, er det nødvendigt ved en ny lovbestemmelse at fastslå området for de anførte bestemmelser i konkursloven. Lovforslagets gennemførelse vil bevirke, at disse bestemmelser ligesom hidtil kommer til anvendelse på alle bogføringspligtige. Da der ved bogføringslovforslaget er sket en udvidelse af kredsen af bogføringspligtige personer, bliver følgen, at disse særlige bestemmelser i konkursloven nu vil finde anvendelse på videre kredse end hidtil. Denne udvidelse er imidlertid anset for at være uden betænkelighed, og det må anses for ønskeligt stadig at kunne afgrænse kredsen af disse personer efter, om der foreligger bogføringspligt eller ikke.

Jeg tillader mig derfor at anbefale også

dette forslag til det høje tings velvillige behandling.

Jeg har endelig den ære for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om udlån til visse rederivirksomheder.*

Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, er der i medfør af lov nr. 237 af 27. maj 1950 og lov nr. 211 af 7. juni 1952 stillet ialt 18 mill. kr. af de såkaldte „Marshallmidler“ til rådighed for udlån til rederier til bygning eller ombygning af mindre fragtskibe.

Dette beløb er der nu disponeret over. Der fremkommer stadig henvendelser om lån til bygning og modernisering af småskibe, som det under hensyn til betydningen af en konkurrencefygtig småskibsflåde må anses for ønskeligt at kunne imødekomme. Det foreslås derfor, at der som en videreførelse af den låneordning, der fandtes forud for de nævnte love, af statskassen stilles et beløb af 5 mill. kr. til rådighed for dette formål til anvendelse i de kommende 3 finansår.

Lånene foreslås ydet på samme vilkår, som var gældende i henhold til lov nr. 211 af 7. juni 1952.

Med disse bemærkninger tillader jeg mig at anbefale forslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Forhandlingen om forespørgslen genoptoges.

Poul Møller: Da offentligheden kort før jul modtog meddelelse om, at 4 landssvigere, der var idømt livsvarige fængselsstraffe, var betinget benådet og løsladt, gav det anledning til en reaktion i befolkningen af et omfang, som vi ikke har kendt mage til i mange år. Jeg tror også, at flertallet af dette tings medlemmer følte, at der administrativt var sket en sådan omvurdering både af landsforræderiloven og af domstolspraksis, at det gik ud over, hvad der var tænkt fra rigsdagens side.

Nu kan naturligvis ingen, hverken i regering eller i rigsdag, fuldstændig frigøre sig for et medansvar for den udvikling, der gennem de sidste 4—5 år har fundet sted på dette område, og hvorved de groveste forbrydelser efterhånden har fået en relativt lige så begunstiget stilling som den, rigsdagen ved revisionen i 1946 af landsforræderiloven havde tiltænkt de mildeste for-